

ADVOKATFIRMAET THOMMESSEN AS
Postboks 1484 Vika
0116 OSLO

Eli Karine Navestad

Unntatt offentlighet:

Offl. § 13, jf. personopplysningsloven §

24 første ledd 2. punktum

Deres referanse

Vår referanse
20/02911-20

Dato
16.01.2026

Vedtak om illeggelse av overtredelsesgebyr

1. Vedtak

Saken gjelder klage mot Timegrip AS (heretter «Timegrip») som Datatilsynet mottok fra [REDACTED] (heretter «klager») 30. juni 2020. Klagen gjelder avslag på innsyn i egne personopplysninger etter personvernforordningen artikkel 15 (1).

Datatilsynet har fattet følgende vedtak i saken:

Datatilsynet ilegger Timegrip AS et overtredelsesgebyr på 250.000 – tohundreogfemtusen – kroner for overtredelse av personvernforordningen artikkel 15 (1) og (3).

2. Sakens bakgrunn

Bakgrunnen for klagers innsynskrav mot Timegrip 18. juni 2020

I mars 2020 var klager ansatt hos Enklere Liv Retail AS (heretter «Enklere Liv»). Den 24. mars 2020 gikk selskapet konkurs. Klager søkte konkursboet om dekning av lønn for utført arbeid i perioden 16. til 24. mars 2020.

Timegrip var leverandør av timeføringssystemet som Enklere Liv brukte i sine butikker og behandlet personopplysninger om de ansatte på Enklere Livs vegne. 25. mars 2020 skrev konkursboet til Timegrip at de trengte å få utlevert de ansattes timelister for å behandle deres krav om å få dekket ubetalt lønn. Timegrip svarte samme dag at de ikke var forpliktet til å utlevere timelistene vederlagsfritt og krevde at boet dekket deres utestående fordringer før de utleverte timelistene.

I e-post til klager 17. juni 2020 skrev konkursboet at det trengte dokumentasjon på det utførte arbeidet. Boet hadde ikke tilgang til klagers timelister og han ble oppfordret til å be om innsyn

i timelistene med grunnlag i personvernforordningen artikkel 15. På den måten kunne han få dokumentasjon for lønnskravet.

Klager fremmet deretter et innsynskrav mot Timegrip 18. juni 2020 om kopi av timelistene som viste hans utførte arbeid i perioden 16. til 24. mars 2020.

Timegrips avslag på innsynskravet i brev 23. juni 2020

Timegrip avsto innsynskravet i brev 23. juni 2020. Brevet var rettet både til klager og til andre tidligere ansatte i Enklere Liv som også hadde bedt om innsyn i sine timelister. I brevet forklarte Timegrip at det allerede var avklart at selskapet ikke var forpliktet til å gi konkursboet tilgang til timelistene vederlagsfritt, og viste i den sammenheng til en avgjørelse fra Namsfogden i Oslo i en tvist mellom Timegrip og boet.

Videre hevdet selskapet at det ikke var forpliktet etter personvernforordningen til å gi klager, eller de andre tidligere ansatte, innsyn i timelistene deres. Timegrip sitt syn var at databehandleravtalen med Enklere liv opphørte samtidig som konkursåpningen:

«Fra det øyeblikk Enklere Liv Retail AS begjærte seg konkurs opphørte våre avtaler om levere våre IT-tjenester til deres tidligere arbeidsgiver. Avtalen om å levere IT-tjenester kunne vi i Timegrip gjerne sett bort fra for deres skyld i denne situasjonen. Men dessverre så opphørte også Databehandleravtalen. Databehandleravtalen gir Timegrip en rett til å være «Databehandler» (Timegrip) av «den registrerte» (deg/dere) på vegne av den «Behandlingsansvarlige» (Enklere Liv Retail AS), og regulerer hvordan disse dataene skal håndteres. Foreløpig har bobestyrer eller ny potensiell eier av konkursboet ikke valgt å tre inn i den eksisterende avtalen eller etablere en ny avtale.»

Selskapet skrev også at det ville fortsette lagringen av personopplysningene inntil det var klart at Enklere Liv var avviker og at ingen andre ville kjøpe konkursboet. Da ville i så fall Timegrip slette personopplysningene:

«Timegrip har plikt til å oppbevare de registrerte (deg/dere) sine persondata på en elektronisk kryptert og sikker måte i henhold til kravene fra Personvernforordningen/EU GDPR til en ny part trer inn i Databehandleravtalen med Timegrip. Det være seg konkursboet eller en ny eier av konkursboet. På det tidspunkt det er 100% sikkert at konkursselskapet nedlegges og at ingen vil tre inn den eksisterende eller en ny databehandleravtale med Timegrip vil vi slette alle persondata som er i de relaterte tjenestene. Timegrip har i så fall ikke lenger noe grunnlag for å sitte på eller behandle opplysningene.»

Videre redegjorde Timegrip for sitt syn på hvilken adgang de hadde til å behandle personopplysningene etter konkursåpningen:

«Timegrip har ingen selvstendig råderett over dataene og har IKKE lov til å utlevere noen persondata fra sine tjenester til NOEN (selv ikke til de registrerte (deg/ dere))

andre enn i tilfellet hvor en Behandlingsansvarlig som med full rett ber Timegrip etterkomme en innsynsbegjæring til Databehandler (Timegrip) på vegne av de registrerte sin innsynsbegjæring som er mottatt av de registrerte (deg/ dere).»

Timegrip skrev at selskapet kunne inngå en ny databehandleravtale med konkursboet. I så fall kunne selskapet, «på et betalt oppdrag», etterkomme innsynskravene ved å utlevere rådataene, men ikke de ferdige timelistene, til konkursboet. Timegrip måtte i så fall først få en «100 % sikker identifikator for hver eneste registrerte» før de kunne utlevere rådata om dem.

Hvis Timegrip utleverte rådataene måtte det være opp til konkursboet å gå gjennom dem og rydde opp i dem slik at hvilken tid som var blitt godkjent, pauseberegninger, overtidsberegninger, sykefravær mv. ble korrekt når boet skulle vurdere lønnskravene.

Timegrip skrev videre at:

«Alt annet enn rådata som måtte bli utlevert ville medført at Timegrip prosesserte persondata på vegne av de registrerte. Det har Timegrip ingen selvstendig rett til og kan sette oss i den situasjon at vi blir Behandlingsansvarlig på et selvstendig grunnlag.

For å kunne utlevere mer enn bare rådata må bobestyrer eller eventuelt ny eier tre inn den eksisterende eller en ny avtale om levering av IT-tjenester og gjennom denne avtalen instruere Timegrip i å sammenstille og prosessere dataene.»

Selskapet oppfordret derfor klager og de andre ansatte til å innsynskravene sine til konkursboet, som var «riktig tjenestevei». Da kunne boet revurdere deres tilbud om å tre inn tjenesteavtalen og databehandleravtalen selskapet hadde hatt med Enklere Liv.

Klagen til Datatilsynet 30. juni 2020 og den påfølgende saksbehandlingen

Datatilsynet mottok klagen mot Timegrip 30. juni 2020. Klager anførte at selskapet ikke hadde rett til å nekte å etterkomme innsynskravet hans. Etter hans syn har han rett på å få utlevert opplysninger om seg selv. Han ba derfor Datatilsynet om å pålegge Timegrip å utlevere timelistene hans.

Datatilsynet sendte et brev til Timegrip 25. januar 2021 med spørsmål om Timegrips behandling av personopplysninger skjedde forbindelse med flere etableringer i EØS eller om behandlingen kunne i betydelig grad påvirke registrerte i flere EU/EØS-stater. Timegrip svarte 8. februar 2021 at dets eneste etablering var i Norge, men at det behandlet personopplysninger på vegne av kunder i tolv forskjellige land. Basert på denne informasjonen, og informasjon på selskapets nettsider, startet Datatilsynet en grenseoverskridende saksprosedyre i det europeiske saksbehandlingssystemet 29. april 2021.

Saksbehandler snakket med klager på telefon 13. mars 2024. Klager forklarte da at han aldri fikk innsyn i timelistene sine, men at han til slutt fikk dekning for lønnskravet sitt i 2022 av NAVs lønnsgarantifond. Det er uklart for Datatilsynet hvordan han dokumenterte lønnskravet.

Datatilsynet sendte et krav om redegjørelse til Timegrip 15. oktober 2024 hvor vi ba om at selskapet gjorde rede for hvor mange som hadde bedt om innsyn i sine timelister i kjølvannet av Enklere Livs konkurs. Vi spurte også om Timegrip hadde bistått de tidligere ansatte med å dokumentere sine lønnskrav på andre måter etter at selskapet sendte brevet med avslaget 23. juni 2020.

Timegrip svarte 5. november 2024 at det var 80 ansatte som hadde bedt om innsyn. Videre svarte Timegrip at selskapet hadde tilbudt å gi konkursboet rådataene de satt på og at boet hadde takket nei til det. Det ønsket tilgang på timelister. Selskapet skrev også de ikke hadde lov til å gi de registrerte innsyn uten at boet trådte inn Enklere Livs tjeneste- og databehandleravtaler. Timegrip viste i den forbindelse til Namfogdens avgjørelse som ble vedlagt.

18. desember 2024 fikk Datatilsynet også tilsendt en kopi av Timegrips databehandleravtale med Enklere Liv, datert 8. november 2018.

I brev til Timegrip 29. april 2025 varslet Datatilsynet et overtredelsesgebyr på 750.000 kroner for brudd på artikkel 15 (1) i personvernforordningen.

Timegrip svarte på varselet 11. juni 2025. Timegrip hadde innsigelser mot nivået på gebyret. Timegrip anførte at det handlet i god tro når det gjaldt selskapets rettsoppfatning av den aktuelle situasjonen, at selskapet ikke hadde til hensikt å tjene på avslaget av innsynskravene, at klager ikke hadde lidd tap som følge av avslaget og at saksbehandlingstiden til Datatilsynet var urimelig lang. På det grunnlaget ba Timegrip om at gebyret ble redusert til null, eller at det ble betydelig redusert.

I henhold til personvernforordningen artikkel 60 (3) sendte Datatilsynet et utkast til vedtak til de berørte tilsynsmyndighetene 30. oktober 2025. Datatilsynet mottok ingen innsigelser eller merknader til utkastet innen fristen 27. november 2025. I tråd med personvernforordningen artikkel 60 (6) er Datatilsynet bundet av utkastet.

3. Datatilsynets kompetanse

Saken gjelder grenseoverskridende behandling av personopplysninger

Klagen har blitt behandlet i henhold til personvernforordningens artikkel 56 (1) og 60 om samarbeid mellom datatilsynsmyndigheter i saker som gjelder grenseoverskridende behandling av personopplysninger. Datatilsynet i Norge har vært den ledende tilsynsmyndigheten.

I tilsvaret til varselet 11. juni 2025 anførte Timegrip at saken ikke gjelder grenseoverskridende behandling fordi Timegrip er et norsk selskap, klager bor i Norge, at konkursen til Enklere Liv kun berørte norske registrerte og at behandlingen kun berørte norske innbyggere.

Artikkel 4 (23) bokstav b) i personvernforordningen slår fast at grenseoverskridende behandling skjer hvis en virksomhet med kun én etablering i EØS-området behandler personopplysninger som i betydelig grad påvirker eller sannsynligvis vil påvirke registrerte i mer enn én EU/EØS-stat.

Det er klart at timelister som dokumenterer en ansatts utførte arbeid, og som fungerer som grunnlag for beregning av deres lønn, er en type behandling som i betydelig grad påvirker de ansatte.

Ifølge ordlyden er det tilstrekkelig at det er sannsynlig at behandlingen påvirker registrerte i flere land, selv om det ikke er tilfellet i en enkeltsak.¹

Timegrip skrev i e-post 8. februar 2021 at selskapet leverte tjenester til kunder i 12 europeiske land. På Timegrips nettsider sto at det behandlet personopplysninger på vegne av kunder som hadde ansatte i flere land. XXL, en sportsbutikk med butikker i flere nordiske land, ble nevnt som et eksempel.

Timegrips behandling av personopplysninger og dets håndtering av innsynskrav i denne saken fremstår som å ha vært en del av selskapets rutiner i sammenheng med konkurser hos kunder. I brevet 23. juni 2020 skrev selskapet:

«Timegrip er ikke ukjent med konkurser i vår kundemasse, og i disse spesielle tider forventer vi en økning i omfang av konkurser i tiden som kommer. Vi har svært god erfaring med at en smidig samarbeidsform med bobestyrere som beskytter alle medarbeidere sine rettigheter og at bobestyrer da enkelt kan overholde sine plikter. Dessverre har ikke Advokat Andreas Christensen som bobestyrer for Enklere Liv Retail AS/dets konkursbo foreløpig valgt å tre inn i de avtalene som var gjeldende for Timegrip og Enklere Liv Retail AS. Dette har skapt flere juridiske utfordringer med hensyn til å utlevere deres data.»

Det er sannsynlig at Timegrips behandling ville i betydelig grad påvirke registrerte i andre EU/EØS-stater, for eksempel hvis en av selskapets kunder i en annen stat gikk konkurs.

Klagen gjelder grenseoverskridende behandling av personopplysninger, og den skal behandles etter reglene i personvernforordningen artikkel 56 (1) og 60.

Datatilsynet er den ledende tilsynsmyndigheten

Da Datatilsynet mottok klagen var Timegrips eneste etablering i Norge, og Datatilsynet var den ledende tilsynsmyndigheten ifølge personvernforordningen artikkel 56 (1). Datatilsynene i Sverige, Danmark og Spania meldte seg som berørte tilsynsmyndigheter etter artikkel 4 (22).

¹ Se side 2 og 3 i Artikkel 29-gruppens «Guidelines for identifying a controller or processor's lead supervisory authority». (Det europeiske personvernrådet (EDPB) stadfestet 25. mai 2018 at dokumentet var relevant for tolkning av personvernforordningen.)

I 2023 ble Timegrip kjøpt opp av Timeplan International Aps. Sistnevnte var etablert i Aalborg i Danmark. I 2024 slo Timeplan seg sammen med et annet selskap, TimeMap. Siden 2025 har denne sammenslutningen gått under navnet Timegrip. Den endrede selskapsstrukturen har ikke hatt betydning for Datatilsynets rolle som ledende tilsynsmyndighet i denne saken.

Artikkel 56 (1) gjelder for «grenseoverskridende behandling som utføres av nevnte behandlingsansvarlig». Datatilsynet tolker ordlyden slik at den ledende tilsynsmyndigheten er datatilsynet i det landet hvor den behandlingsansvarlige har sin eneste etablering mens behandlingen pågår. Hvis behandlingen stanser før den behandlingsansvarlige flytter sitt hovedkvarter, så vil datatilsynet i det opprinnelige landet fortsatt være ledende tilsynsmyndighet for den behandlingen.

Datatilsynet finner støtte for denne tolkningen i Det europeiske personvernrådets (EDPB) «Opinion 8/2019 on the competence of a supervisory authority in case of a change in circumstances relating to the main or single establishment». Uttalelsen slår fast at endringer i den behandlingsansvarliges hovedetablering eller eneste etablering kun er relevant i tilfeller det en overtredelse er pågående.²

Klagen gjelder Timegrips avslag på klagers innsynskrav 18. juni 2020. Behandlingen var avsluttet da Timegrip ble kjøpt opp i 2023. Datatilsynet er derfor ledende tilsynsmyndighet for behandlingen som denne saken gjelder.

4. Rettslig bakgrunn

Begrepene «personopplysninger» og «behandling»

Personopplysningsloven § 1 gjør at personvernforordningen (GDPR) gjelder som norsk lov. Ifølge artikkel 2 i forordningen gjelder den «helt eller delvis automatisert behandling av personopplysninger og på ikke-automatisert behandling av personopplysninger som inngår i eller skal inngå i et register».

En personopplysning er definert i forordningens artikkel 4 (1) som «enhver opplysning om en identifisert eller identifiserbar fysisk person». Begrepet favner svært vidt og omfatter alle opplysninger som sier noe om enkeltpersoner.

Hva som utgjør en behandling er definert i artikkel 4 (2) som «enhver operasjon eller rekke av operasjoner som gjøres med personopplysninger, enten automatisert eller ikke, f.eks. (...) lagring (...), utlevering ved overføring (...)». Behandlingsbegrepet favner også vidt, og det omfatter så å si enhver håndtering av personopplysninger.

Den registrertes rett til innsyn i egne personopplysninger

² Opinion 8/2019 on the competence of a supervisory authority in case of a change in circumstances relating to the main or single establishment, avsnitt 16.

Artikkel 15 (1) i forordningen slår fast at enhver har rett til innsyn i personopplysninger om seg selv:

«Den registrerte skal ha rett til å få den behandlingsansvarliges bekreftelse på om personopplysninger om vedkommende behandles, og, dersom dette er tilfellet, innsyn i personopplysningene (...).»

Ved mottak av et krav om innsyn skal den behandlingsansvarlige gjøre personopplysningene tilgjengelig eller gi en kopi av dem, jf. personvernforordningen artikkel 15 (3.)

Artikkel 12 (5) slår fast at den registrerte som hovedregel skal få innsyn i personopplysningene gratis.

Den behandlingsansvarlige

Det er den behandlingsansvarlige som plikter å gi den registrerte innsyn i sine personopplysninger. Artikkel 4 (7) forordningen definerer begrepet som:

«en fysisk eller juridisk person (...) som alene eller sammen med andre bestemmer formålet med behandlingen av personopplysninger og hvilke midler som skal benyttes (...).»

Databehandleren

Artikkel 4 (8) inneholder definisjonen på en databehandler:

«en fysisk eller juridisk person (...) som behandler personopplysninger på vegne av den behandlingsansvarlige»

Databehandleren er med andre ord underordnet den behandlingsansvarlige og bestemmer ikke formålet med behandlingen eller hvordan den skal innrettes.

Etter personvernforordningen artikkel 28 plikter den behandlingsansvarlige og databehandleren plikter å lage en skriftlig avtale, eller et annet rettslig dokument, som fastsetter rammene for databehandlerens håndtering av personopplysningene. I praksis er dette ofte en databehandleravtale. Databehandleravtalen må blant annet inneholde vilkår om at databehandleren:

- bistår, idet det tas hensyn til behandlingens art og i den grad det er mulig, ved hjelp av egnede tekniske og organisatoriske tiltak, den behandlingsansvarlige med å oppfylle vedkommendes plikt til å svare på anmodninger som den registrerte inngir med henblikk på å utøve sine rettigheter fastsatt i personvernforordningen kapittel III, jf. personvernforordningen artikkel 28 (3), bokstav e).

- etter den behandlingsansvarliges valg, sletter eller tilbakeleverer alle personopplysninger til den behandlingsansvarlige etter at tjenestene knyttet til behandlingen er levert, jf. personvernforordningen artikkel 28 (3), bokstav g). 7
- gjør tilgjengelig for den behandlingsansvarlige all informasjon som er nødvendig for å påvise at forpliktelsene fastsatt i denne artikkel er oppfylt, jf. personvernforordningen artikkel 28 (3), bokstav h).

Timegrip og Enklere Liv inngikk en databehandleravtale 8. november 2018.

Personvernforordningen artikkel 28 (10) fastsetter at dersom en databehandler overtrer bestemmelsene i denne forordning ved selv å fastsette formålene med og midlene for behandlingen, skal databehandleren anses for å være en behandlingsansvarlig med hensyn til nevnte behandling.

5. Datatilsynets vurdering av om klager hadde rett til innsyn

Saken gjelder klagers rett til å få innsyn i timelistene hans for perioden 16.–24. mars 2020.

Timegrip hevdet i brevet til klager 23. juni 2020 og e-post til Datatilsynet 5. november 2024 at Namsfogden allerede hadde tatt stilling til spørsmålet. Det stemmer ikke. Namsfogdens avgjørelse gjaldt et spørsmål om Timegrips medvirkningsplikt ovenfor konkursboet etter konkursloven § 18a. Klagers rett til innsyn etter personvernforordningen ble ikke behandlet i den saken, og avgjørelsen har ikke betydning for spørsmålet.

Retten til innsyn i personvernforordningen artikkel 15 (1) pålegger den behandlingsansvarlige å gi den registrerte innsyn i de personopplysningene som vedkommende behandler om den registrerte. Ifølge artikkel 15 (3) har den registrerte rett på en kopi av opplysningene. Spørsmålet i saken er om Timegrip brøt pliktene til å gi innsyn og å gi kopi til klager da selskapet, i lys av Enklere Livs konkurs, avslo innsynskravet.

I brevet til klager 23. juni 2020 hevdet Timegrip det ikke eksisterte noen behandlingsansvarlig etter Enklere Livs konkurs inntraff. Timegrip skrev at databehandleravtalen sluttet å gjelde ved konkursen. Dersom konkursboet skulle gi instruks om behandlingen til Timegrip, så måtte det tre inn i tjenesteavtalen Timegrip hadde med Enklere Liv. Timegrip skrev at selskapet kun var en databehandler og at det ikke hadde noen selvstendig råderett over opplysningene. Derfor mente Timegrip at selskapet ikke var forpliktet til å etterkomme klagers innsynskrav og avslo det.

Dette er en uriktig oppfatning av den rettslige situasjonen som oppsto etter konkursen. Den behandlingsansvarlige er det grunnleggende ansvarssubjektet i personvernforordningen. En databehandler er noen som behandler personopplysninger *på vegne av* den behandlingsansvarlige. Det er den behandlingsansvarlige som har bestemt formålene og midlene ved behandlingen. Med andre ord åpner ikke systemet i forordningen opp for at det er mulig at det *kun* finnes en databehandler, uten at det finnes en behandlingsansvarlig.

I tråd med dette utgangspunktet slås det fast i artikkel 28 (10) at når databehandleren handler uten instruks, eller utenfor rammene av databehandleravtalen, så vil databehandleren selv bli behandlingsansvarlig for den behandlingen. Dette gjelder for eksempel der databehandlere fortsetter behandlingen etter at databehandleravtalen er avsluttet.

Dermed må det ha vært noen som var behandlingsansvarlig og som hadde ansvar for å ta stilling til klagers innsynskrav.

«Behandlingsansvarlig» er et funksjonelt begrep. Ifølge EU-domstolen må man vurdere de reelle og faktiske omstendighetene rundt behandlingen for å ta stilling til hvem som er behandlingsansvarlig. Det er den som rent faktisk utøver kontroll over behandlingen for sine formål som er behandlingsansvarlig.³

Artikkel 28 (3) bokstav g) krever at databehandleravtalen inneholder bestemmelser om hva databehandleren når tjenestene knyttet til behandlingen avsluttes. Databehandleravtalen mellom Enklere Liv og Timegrip inneholdt en slik bestemmelse:

«Ved opphør av denne avtalen plikter databehandler å tilbakelevere alle opplysninger som er mottatt på vegne av den behandlingsansvarlige og som omfattes av denne avtalen.

Databehandler plikter å slette eller forsvarlig destruere all lagret informasjon på alle i de tjenester som er levert i forbindelse med hovedavtalen for leveranse av IT-tjenester. Dette gjelder også for eventuelle sikkerhetskopier av de samme tjenester.

Databehandler skal skriftlig dokumentere at sletting og eller destruksjon er foretatt etter at leveransen har opphørt.»

Selv om Timegrip hevdet at selskapet var en databehandler, og at databehandleravtalen hadde sluttet å gjelde, så gjorde det ikke noen forsøk på å identifisere den behandlingsansvarlige for å avklare hva som skulle skjedde med personopplysningene. Isteden fortsatte Timegrip behandlingen inntil det var «100% sikkert at konkursselskapet nedlegges».

Det fremgår av e-postene mellom Timegrip og konkursboet 25. mars 2020 at boet ikke hadde tilgang personopplysningene. Konkursboet kunne heller ikke bestemme over opplysningene ettersom Timegrip ikke godtok dets instruks. Timegrip ville bare gi boet tilgang til dem dersom det dekket selskapets utestående fordringer mot Enklere Liv. Konkursboets e-poster til klager 17. og 23. juni 2020 underbygger dette.

Da klager ba om innsyn i timelistene sine var det bare Timegrip som hadde reell kontroll over personopplysningene. Det var Timegrip som lagret opplysningene og som bestemte hva de skulle brukes til. Det var også Timegrip som bestemte hvem som skulle få tilgang til

³ Se C-40/17 (Fashion ID), avsnitt 67-68. Se også avsnitt 20 i Personvernrådets retningslinjer om begrepene «behandlingsansvarlig» og «databehandler» (EDPB Guidelines 07/2020 on the concepts of controller and processor in the GDPR).

opplysningene. Det fremgår også av brevet 23. juni 2020 at selskapet bestemte hvor lenge lagringen skulle fortsette og når det eventuelt ville slette personopplysningene.

Selskapet bestemte altså formålet med den fortsatte lagringen av klagers personopplysninger.

Videre har Det europeiske personvernrådet (EDPB) uttalt at det går et skille mellom avgjørelser om essensielle midler og avgjørelser om ikke-essensielle midler. En databehandler kan ta avgjørelser om ikke-essensielle midler, for eksempel hvilken maskin- eller programvare som skal benyttes samt detaljer om sikkerhetstiltak. Når det gjelder avgjørelser om essensielle midler, er disse såpass tett knyttet til formålet med og omfanget av behandlingen at de er forbeholdt den behandlingsansvarlige. Eksempler på essensielle midler inkluderer hvilke personopplysninger som skal behandles, hvor lenge de skal behandles og hvem som skal motta personopplysningene.⁴ Dette er elementer som Timegrip i praksis bestemte over. Derfor tok også Timegrip avgjørelser om essensielle midler om personopplysningene i timelistene.

På denne bakgrunn har Datatilsynet kommet frem til at Timegrip var behandlingsansvarlig for personopplysningene klager ba om innsyn i da selskapet tok stilling til innsynskravet.

Timegrip hadde ikke grunnlag til å avslå klagers innsynskrav. Det var tydelig formulert og klart avgrenset. Det var heller ingen rimelig grunn til å betvile hans identitet eller grunn til å tro at innsyn ville ha virket negativt på andres rettigheter og friheter.

Timegrips tvist med konkursboet om betaling av udekte fordringer er ikke et grunnlag for å nekte å gi klager innsyn. Timegrip har påpekt flere ganger, blant annet i tilsvaret 11. juni 2025, at det tilbød konkursboet tilgang til rådataene i deres systemer og at selskapet ikke var forpliktet til å dele ferdig genererte timelister til boet uten godtgjørelse. Timegrip skrev i brevet 23. juni 2020 selskapet kunne dele rådata med konkursboet «på et betalt oppdrag» og bare hvis konkursboet inngikk en ny databehandleravtale.

Om Timegrip skulle blitt kompensert av konkursboet for å gi det tilgang til personopplysningene eller å svare på innsynskrav fra de registrerte er et avtalerettslig spørsmål som ikke er regulert i personvernforordningen. Denne saken gjelder klagers rett på innsyn i og kopi av de etterspurte personopplysningene. Det var bare Timegrip som hadde reell kontroll over personopplysningene, og selskapet avslo innsynskravet uten gyldig grunn.

I tilsvaret 11. juni 2025 anførte Timegrip at klager bare hadde rett til innsyn i rådataene, og at han ikke hadde krav på en ferdig generert timeliste. Datatilsynet trenger ikke å ta stilling til hvilken form personopplysningene skulle hatt siden klager ikke fikk tilgang til personopplysningene i det hele tatt.

Datatilsynets konklusjon er at Timegrip var behandlingsansvarlig da selskapet nektet å etterkomme klagers innsynskrav 18. juni 2020. Timegrip hadde ikke gyldig grunnlag for å

⁴ Se avsnitt 40 med påfølgende eksempler i Personvernrådets retningslinjer om begrepene «behandlingsansvarlig» og «databehandler» (EDPB Guidelines 07/2020 on the concepts of controller and processor in the GDPR).

avslå innsynskravet og krenket dermed klagers rett til innsyn etter personvernforordningen artikkel 15 (1) og (3).

6. Valg av korrektive tiltak

6.1. Pålegg

I klagen 30. juni 2020 ba klager om at Timegrip ble pålagt å utlevere personopplysningene han etterspurte.

I telefonsamtalen med klager 13. mars 2024 forklarte han at han hadde mottatt betaling fra NAVs lønnsgarantifond og at han ikke lenger hadde behov for personopplysningene. I tilsvaret 11. juni 2025 opplyste Timegrip at personopplysningene var slettet.

Dermed er det ikke behov for å ilegge Timegrip et pålegg om å etterkomme innsynskravet.

6.2. Ileggelse av overtredelsesgebyr

6.2.1. Om vilkårene for å ilegge overtredelsesgebyr

Overtredelsesgebyr er et virkemiddel for å sikre effektiv etterlevelse og håndhevelse av personopplysningsregelverket.

I samsvar med Høyesteretts praksis, jf. Rt-2012-1556, legger vi til grunn at overtredelsesgebyr er å anse som straff etter Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen (EMK) artikkel 6. Det kreves derfor klar sannsynlighetsovervekt for overtredelse for å kunne ilegge gebyr.

Forvaltningsloven § 46 første avsnitt presiserer at det er gjelder et skyldkrav for å ilegge administrative sanksjoner. Med mindre noe annet er bestemt er skyldkravet uaktsomhet. En virksomhet kan ha opptrådt uaktsomt, selv om ingen enkeltperson kan klandres for overtredelsen.

Personopplysningsloven § 26 slår fast at Datatilsynet kan ilegge overtredelsesgebyr i tråd med vilkårene i personvernforordningen artikkel 83. Ordlyden i den sistnevnte bestemmelsen stiller ikke opp et uttrykkelig skyldkrav, men EU-domstolen har slått fast at virksomheten må ha utvist uaktsomhet eller forsett med hensyn til overtredelsen for å kunne ilegges overtredelsesgebyr.⁵ Det er derimot ikke nødvendig at en identifisert enkeltperson i virksomheten har handlet uaktsomt.⁶ Det er tilstrekkelig at virksomheten som helhet burde ha klart å unngå overtredelsen.

6.2.2. Begrunnelse for å ilegge overtredelsesgebyr

⁵ Se punkt 2 i domsslutningen i C-807/21 (Deutsche Wohnen).

⁶ Se punkt 1 i domsslutningen i C-807/21 (Deutsche Wohnen).

Ifølge personvernforordningen artikkel 83 (1) skal overtredelsesgebyret være virkningsfullt, stå i et rimelig forhold til overtredelsen og virke avskrekkende.

Ved avgjørelsen av om det skal ilegges overtredelsesgebyr må Datatilsynet konkret vurdere momentene i artikkel 83 (2) bokstav a) – k) opp imot den overordnede vurderingsnormen i artikkel 83 (1).

Et av de sentrale formålene med personvernforordningen er å sikre en konsekvent og lik anvendelse av regelverket i alle EU/EØS-statene, herunder ved illeggelsen av overtredelsesgebyr.⁷ Det skal sikre et høyt beskyttelsesnivå i hele EØS. Artikkel 70 (1) bokstav k) slår fast at en av Personvernrådets oppgaver er å lage retningslinjer for om fastsettingen av overtredelsesgebyr.

Artikkel 29-gruppen vedtok slike retningslinjer i 2017.⁸ På side 6 i dokumentet står det:

«Like all corrective measures in general, administrative fines should adequately respond to the nature, gravity and consequences of the breach, and supervisory authorities must assess all the facts of the case in a manner that is consistent and objectively justified. The assessment of what is effective, proportional and dissuasive in each case will have to also reflect the objective pursued by the corrective measure chosen, that is either to reestablish compliance with the rules, or to punish unlawful behavior (or both).»

I de følgende avsnittene vurderer Datatilsynet momentene i artikkel 83 (2), i tråd med metodologien i Personvernrådets retningslinjer.

- a) *karakteren, alvorlighetsgraden og varigheten av overtredelsen, idet det tas hensyn til den berørte behandlingens art, omfang eller formål samt antall registrerte som er berørt, og omfanget av den skade de har lidd*

Overtredelsens karakter er et brudd på den registrertes rettigheter, i dette tilfellet retten til innsyn. Den er en grunnleggende del av personopplysningsvernet fordi den er en forutsetning for den registrerte til å utøve sine øvrige rettigheter og for å ha kontroll over sine personopplysninger.

Datatilsynet regner dette som en alvorlig overtredelse som belyser behovet for en rett til innsyn i egne personopplysninger. Klager hadde mistet jobben og inntekten sin, og han var i en sårbar posisjon. Klagers krav om ubetalt lønn gjaldt en ukes utført arbeid, og saken illustrerer arbeidstakers behov for enkel tilgang til personopplysninger fra deres arbeidsgiver. Slik tilgang lar dem for eksempel gjennomgå lønninger for å oppdage mulige feil. I dette tilfellet var Timegrip klar over at klager trengte innsyn i timelistene for å fremme sitt

⁷ Se foretaks punkt 10 og 150 i personvernforordningen.

⁸ Article 29 Working Party, Guidelines on the application and setting of administrative fines for the purposes of the Regulation 2016/679 (WP253).

lønnskrav mot konkursboet. Timegrip mottok totalt 80 innsynskrav fra tidligere ansatte i Enklere Liv som var i en lignende situasjon som klager.

Overtredelsen var alvorlig og rammet 80 registrerte.

Overtredelsen var en enkelthendelse, så Datatilsynet vurderer varigheten av overtredelsen som verken skjerpene eller formildende.

Når det gjelder arten, omfanget og formålet med behandlingen legger Datatilsynet vekt på at den ligger i kjerneområdet av Timegrips virksomhet. Selskapet leverer timeføringssystemer for kunder som vil ha oversikt over sine ansattes utførte arbeid. Dette er behandling som har stor betydning for ansatte, og formålet med behandling er å sikre korrekt lønnsutbetaling. Timegrip må være kjent med de registrertes behov for innsyn i slike personopplysninger.

Det er noe formildende at det ulovlige avslaget av innsynskravene skjedde i en uoversiktlig situasjon. Konkurser er ofte uoversiktlige, og det er ikke alltid innlysende hva en databehandler skal gjøre dersom det er den behandlingsansvarlige som har gått konkurs. Samtidig er konkurser en alminnelig del av næringslivet, og det fremgår av brevet 23. juni 2020 at Timegrip ikke var fremmed for tilfeller hvor en kunde gikk konkurs. Dette momentet har dermed begrenset betydning.

Timegrip hevdet i tilsvaret 11. juni 2025 at de registrerte bare ble berørt av overtredelsen i begrenset grad. Ifølge selskapet var konkursboets krav til dokumentasjon av lønnskrav urimelig og fulgte ikke normal praksis. Timegrip hevdet at de registrerte burde ha skrevet ned hvilke timer de krevde lønn for og fått sine overordnende til å bekrefte dette. Derfor var det ikke Timegrips feil at klager og de andre registrerte hadde problemer med å få utbetalt lønnskravene sine fra boet.

Datatilsynet mener at konkursboets vurdering av hva som var tilstrekkelig dokumentasjon for lønnskravene ikke er relevant i denne saken. I dette tilfellet hadde de registrerte rett på personopplysningene etter personvernforordningen, uavhengig av hva motivasjonen for innsynskravene var. Timegrip avsto innsynskravene og var kjent med årsaken til at de registrerte ba om innsyn.

Timegrip anførte også i tilsvaret at NAVs saksbehandlingstid for udekte lønnskrav er normalt mellom 18 og 24 måneder (og var lenger under pandemien), og at selskapets avslag ikke førte til forlenget tid før de registrerte fikk lønningene de hadde krav på.

Ubetalte lønnskrav skal sendes til konkursboet, og det er boets oppgave å vurdere om kravene er tilstrekkelig dokumenterte før de sendes til NAV. Innsynskravene omfattet de opplysningene som boet hadde spurt de registrerte om å oppgi. Det ulovlige avslaget av innsynskravene førte til en forlenget prosess for de registrerte før kravene ble sendt til NAV.

Samlet sett vurderer Datatilsynet elementene under bokstav a) som skjerpene.

b) hvorvidt overtredelsen ble begått forsettlig eller uaktsomt

Datatilsynet tolker artikkel 83 (2) bokstav b) slik at overtredelse begås forsettlig blant annet når noen med hensikt gjør en handling som er i strid med personvernforordningen. Det sammenfaller med forsettsbegrepet slik det er definert i straffeloven § 22 første avsnitt bokstav a). Ifølge straffeloven § 22 andre avsnitt er handlingen forsettlig selv om den som begår handlingen ikke er klar over at den er ulovlig.

Datatilsynet er ikke tvil om at Timegrip begikk overtredelsen forsettlig. Selskapet var klar over at det avsto innsynskravene fra de tidligere ansatte i Enklere Liv. Det fremgår klart av brevet 23. juni 2020 at avsto innsynskravene med viten og vilje. Det er også klart i brevet at selskapet var klar over at de ba om innsyn for å få dokumentasjon til deres lønnskrav mot konkursboet.

I tilsvaret 11. juni 2025 anførte Timegrip at avslaget ble gjort på bakgrunn av en uriktig oppfatning av personvernforordningen. Timegrip var ikke klar over at avslaget var ulovlig. Timegrip viste til brevet 23. juni 2020 hvor selskapet skrev at det ikke kunne gi innsyn uten en instruks fra behandlingsansvarlig, samtidig som at det ikke eksisterte en behandlingsansvarlig som kunne gi en slik instruks.

Det følger av straffeloven § 26 at den som er ukjent med at handlingen er ulovlig på handlingstidspunktet straffes dersom uvitenheten om rettsregelen var uaktsom. Datatilsynet tar utgangspunkt i definisjonen av uaktsomhet i straffeloven § 23:

«Den som handler i strid med kravet til forsvarlig opptreden på et område, og som ut fra sine personlige forutsetninger kan bebreides, er uaktsom.

Uaktsomheten er grov dersom handlingen er svært klanderverdig og det er grunnlag for sterk bebreidelse.»

Terskelen for ikke å ha vært uaktsom om rettsreglene er meget høy. Kravene til forsvarlig opptreden i forbindelse med tolkning av rettsregler er strenge, og det skal svært mye til for at man skal anse rettsvillfarelse som unnskyldelig.⁹

I tilsvaret 11. juni 2025 skrev Timegrip at konkurser er ofte kaotiske, og at man ikke kan forvente at en databehandler klarer å få god oversikt over situasjonen før konkursboet gjør det. Timegrip viste til at databehandleravtalen ikke uttrykkelig regulerte hva som skulle skje dersom Enklere Liv gikk konkurs. Konkursboet var et annet rettssubjekt enn Enklere Liv så personopplysningene kunne ikke utleveres til boet. Sletting av dataene var ikke en god løsning. Timegrip hevdet også at det var uklart akkurat når selskapet ble behandlingsansvarlig for dataene. Samlet sett anførte Timegrip at det var urimelig å forvente at selskapet skulle ha handlet annerledes i denne situasjonen.

Datatilsynet forstår at situasjonen etter Enklere Livs konkurs ikke var helt klar, og at det ikke var hensiktsmessig å slette personopplysningene da selskapet ble kjent med konkursen.

⁹ Se avsnitt 12 i Høyesteretts avgjørelse HR-2012-1694-A.

Samtidig er Timegrips hovedvirksomhet å levere timebehandlingssystemer for andre forretningskunder. Behandling av personopplysninger er en kjerneoppgave for selskapet. Man kan forvente at et slikt selskap forstår det grunnleggende systemet i personvernforordningen, herunder fordelingen av ansvar mellom behandlingsansvarlig og databehandler og at det alltid finnes en behandlingsansvarlig for behandlingen.

Da Timegrip mottok innsynskravene må selskapet ha vært klar over at det var den eneste som hadde reell kontroll over personopplysningene. Selskapet erkjente ingen andre som behandlingsansvarlig, det var kun Timegrip som kunne svare på innsynskravene, og den logiske følgen var at Timegrip var blitt behandlingsansvarlig. Dersom det ikke selv var behandlingsansvarlig, så skulle selskapet ettersøkt instruks fra den behandlingsansvarlige.

Videre var Timegrips oppfatning av den rettslige situasjonen selvmotsigende. Timegrip hevdet at å utlevere personopplysningene ville stride mot databehandleravtalen. Samtidig hevdet selskapet i brevet 23. juni 2020 at avtalen sluttet å gjelde da Enklere Liv gikk konkurs. Det er også klart i e-postene mellom Timegrip og boet 25. mars 2020 at Timegrip mente at det kunne utlevere personopplysninger til konkursboet hvis sistnevnte inngikk en ny avtale med Timegrip. Dersom Timegrip anså seg bundet av databehandleravtalen, så hadde det ingen rett til å inngå en avtale med konkursboet, et annet rettssubjekt. Disse selvmotsigelsene burde ha vært grunn for Timegrip til å vurdere på nytt om deres oppfatning av rettsreglene var holdbar.

I tilsvaret 11. juni 2025 hevdet Timegrip at selskapet handlet i god tro om rettsreglene, basert på råd fra Datatilsynet. I brevet 23. juni 2020 hevdet Timegrip at «alt var avklart» med juridisk avdeling i Datatilsynet. I tilsvaret forklarte Timegrip at selskapet selv ikke hadde vært i kontakt med Datatilsynet. Timegrip fikk råd fra eksterne advokater. Disse hadde angivelig basert sine råd delvis på en samtale med daværende juridisk direktør og en seksjonssjef i Datatilsynet. Timegrip forklarte at denne samtalen var av en generell karakter og nevnte ikke Timegrip eller detaljene i saken.

Datatilsynet regner det som svært usannsynlig at vi har gitt så klare råd om saken at Timegrip kunne avslå innsynskravene i god tro. Datatilsynet gir ikke rettslige råd i konkrete saker. Vi har ingen dokumentasjon på at et slikt møte har funnet sted og heller ingen referater som gjør rede for hva våre representanter skal ha sagt. Beskrivelsen av samtalen i Timegrips tilsvaret viser at den skal ha handlet om plikten til å utlevere timelister til et konkursbo. Det virker ikke som om problemstillingen om de registrertes rett til innsyn etter personvernforordningen artikkel 15 ble nevnt.

Datatilsynets konklusjon er at Timegrips uriktige oppfatning av rettsregelen ikke var unnskyldelig. Overtredelsen ble begått forsettlig, noe som er et skjerpende element. Likevel ligger Timegrips grad av skyld i det nedre sjiktet. Dette vil bli reflektert i utmålingen av gebyret.

- c) eventuelle tiltak truffet av den behandlingsansvarlige eller databehandleren for å begrense skaden som de registrerte har lidd*

I Timegrips e-post til Datatilsynet 5. november 2024 skrev selskapet at klager aldri fikk innsyn i personopplysningene og at det aldri uleverte opplysningene til konkursboet eller til NAV. Personopplysningene ble slettet 14. august 2020.

Datatilsynet vektlegger ikke dette momentet verken i formidlende eller i skjerpende retning.

- d) den behandlingsansvarliges eller databehandlerens grad av ansvar, idet det tas hensyn til de tekniske og organisatoriske tiltak de har gjennomført i henhold til artikkel 25 og 32*

Dette er ikke et relevant moment i saken.

- e) eventuelle relevante tidligere overtredelser begått av den behandlingsansvarlige eller databehandleren*

Dette er ikke et relevant moment i saken.

- f) graden av samarbeid med tilsynsmyndigheten for å bøte på overtredelsen og redusere de mulige negative virkningene av den*

Timegrip har svart på de spørsmål Datatilsynet har stilt i forbindelse med undersøkelsene og gitt oss dokumentasjonen vi har etterspurt.

Dette momentet har verken skjerpende eller formildende betydning.

- g) kategoriene av personopplysninger som er berørt av overtredelsen*

Timegrip var klar over at de som ba om innsyn i timelistene sine trengte dem for å dokumentere lønnskravene sine mot konkursboet. Selskapet var dermed klar over at opplysningene hadde stor betydning for dem.

Dette er et skjerpende moment i saken.

- h) på hvilken måte tilsynsmyndigheten fikk kjennskap til overtredelsen, særlig om og eventuelt i hvilken grad den behandlingsansvarlige eller databehandleren har underrettet om overtredelsen*

Datatilsynet ble kjent med saken som følge av at en av de registrerte klaget inn forholdet til Datatilsynet.

Dette momentet har verken skjerpende eller formildende betydning i saken.

- i) dersom tiltak nevnt i artikkel 58 nr. 2 tidligere er blitt truffet overfor den berørte behandlingsansvarlige eller databehandler med hensyn til samme saksgjenstand, at nevnte tiltak overholdes*

Det er ikke truffet vedtak om tiltak etter artikkel 58 (2) mot Timegrip tidligere.

Dette momentet har verken skjerpene eller formildende betydning i saken.

- j) overholdelse av godkjente atferdsnormer i henhold til artikkel 40 eller godkjente sertifiseringsmekanismer i henhold til artikkel 42*

Dette er ikke et relevant moment i saken.

- k) enhver annen skjerpene eller formildende faktor ved saken, f.eks. økonomiske fordeler som er oppnådd, eller tap som er unngått, direkte eller indirekte, som følge av overtredelsen*

I varslet om overtredelsesgebyr 29. april 2025 la Datatilsynet til grunn av Timegrips avslag på innsynskravene var delvis motivert av et ønske om å få dekning for sine utestående fordringer mot boet. Datatilsynet skrev at Timegrip brukte sin posisjon som den som hadde reell kontroll over dataene for å bruke innsynskravene til å legge press på konkursboet. Dette ble sterkt vektlagt i skjerpene retning.

I tilsvaret 11. juni 2025 skrev Timegrip at selskapet mente det var andre måter konkursboet kunne få dokumentert de registrertes lønnskrav, for eksempel ved at de ansattes overordnede bekreftet hvor lenge de ansatte hadde jobbet. Ifølge Timegrip var dette normal praksis og konkursboet var ikke avhengig av at Timegrip ga de registrerte innsyn i timelistene. Timegrip viste også til at det tilbød rådataene til konkursboet, selv om brevet 23. juni 2020 viser at selskapet bare ville gjøre mot betaling.

I lys av denne informasjonen mener Datatilsynet at det er betydelig tvil om Timegrip hadde økonomiske motiver for å avslå innsynskravene. Derfor sees det helt bort fra dette momentet.

Datatilsynet erkjenner at saksbehandlingstiden har vært for lang. Likevel ble varslet 29. april 2025 sendt før utløpet av foreldelsesfristen i § 28 i personopplysningsloven. Datatilsynet har derfor myndighet til å ilegge overtredelsesgebyr. Saksbehandlingstiden vil bli tatt med i utmålingen.

Konklusjon

Saken gjelder forsettlig overtredelse av en grunnleggende rett til innsyn i ens personopplysninger. Overtredelsens karakter og antallet berørte registrerte er skjerpene elementer.

Saken viser at det er viktig for registrerte å kunne utøve sine rettigheter etter forordningen. Klager var i en sårbar posisjon, noe Timegrip var klar over, og han ble økonomisk skadelidende på grunn av overtredelsen. Ved avslaget skapte Timegrip en usikker situasjon for de registrerte som ble fanget i en tvist mellom to profesjonelle parter.

Personvernforordningen pålegger behandlingsansvarlige og databehandlere å legge til rette for at registrerte kan utøve sine rettigheter. Rettighetene er en av de sentrale beskyttelsesmekanismene i forordningen. Situasjoner som denne bør unngås i fremtiden, og en irettesettelse etter artikkel 58 (2) bokstav b) er en utilstrekkelig sanksjon.

Ifølge artikkel 83 (1) skal overtredelsesgebyr være virksfulle, avskrekkende og stå i et rimelig forhold til overtredelsen. Et gebyr i denne saken vil fremheve alvoret av overtredelsen og fungere som et eksempel. Samlet sett er det rimelig og forholdsmessig å ilegge et gebyr.

6.2.3. Fastsetting av gebyrets størrelse

Maksimalnivået på overtredelsen er ifølge artikkel 83 (5) 20 000 000 euro eller 4 % av den samlede globale årsumsetningen i forrige regnskapsår. Det høyeste beløpet skal brukes som maksgrense. Sett hen til at Timegrips omsetning ikke overstiger 500 millioner euro, er maksimalnivået i denne saken er 20 000 000 euro, eller rundt 237,9 millioner kroner.

Overtredelsesgebyret skal være stort nok til at det er virkningsfullt, virker avskrekkende og at det står i et rimelig forhold til overtredelsen.

Ved utmålingen av gebyrets størrelse har Datatilsynet basert seg på Personvernrådets retningslinjer for utmåling av overtredelsesgebyr, som supplerer retningslinjene fra 2017.¹⁰ Formålet med retningslinjene er å harmonisere metodikken datatilsynsmyndighetene bruker for å fastsette nivået på overtredelsesgebyr etter artikkel 83.

Metodikken i retningslinjene går ut på først å identifisere et utgangspunkt for fastsettelsen. Utgangspunktet baseres på overtredelsens karakter, alvor og varighet, samt skyldgraden og hvilke typer personopplysninger overtredelsen gjelder. Fastsettelsen skjer deretter ved at øvrige skjerpende og formidlende elementer og selskapets omsetning vurderes for å gjøre gebyret virkningsfullt, avskrekkende og forholdsmessig.

Her legger Datatilsynet vekt på at overtredelsen ble begått med forsett og at den gjaldt en grunnleggende personvernrettighet for klager. Selv om Timegrip handlet forsettlig, så er selskapets skyldgrad i det nedre sjiktet. Datatilsynet vektlegger også at avslaget på innsyn hadde direkte økonomisk betydning for de registrerte, og at det var totalt 80 personer som fikk et urettmessig avslag på innsyn. Timegrip var klar over at de registrerte hadde behov for innsyn for å dokumentere sine lønnskrav.

Samlet sett mener Datatilsynet dette er en nokså alvorlig overtredelse.

Tilsynsmyndighetene skal også ta hensyn til omsetningen til den behandlingsansvarlige. I dag er Timegrip heleid av Timeplan International Aps, og er en del av et større konsern som bruker merkevaren Timegrip i sin virksomhet. Overtredelsen fant imidlertid sted før Timegrip ble en del av denne konsernstrukturen, noe som innebærer at man vurderer nøye om

¹⁰ EDPB Guidelines 04/2022 on the calculation of administrative fines under the GDPR.

overtredelsesgebyret skal regnes ut på grunnlag av omsetningen til det nye konsernet.¹¹ I denne saken vil det ikke være forholdsmessig å legge til grunn konsernets samlede omsetning ved utmålingen av gebyret. Det er ikke nødvendig å gjøre det for å sikre et virkningsfullt og avskrekkende overtredelsesgebyr. Datatilsynet bruker derfor bare omsetningen til norske Timegrip AS i denne saken. Ifølge årsregnskapet var omsetningen på kr. 36 986 743 i 2024.

Datatilsynet skal vurdere alle relevante momenter for å sikre at gebyret er virkningsfullt, avskrekkende og forholdsmessig.

I tilsvaret 11. juni 2025 anførte Timegrip at gebyret burde fastsettes til 0 kroner på grunn av Datatilsynets lange saksbehandlingstid. Datatilsynet mottok klagen 30. juni 2020 og sendte varsel om vedtak til Timegrip 58 måneder senere.

Timegrip viste til § 11a i forvaltningsloven som pålegger Datatilsynet å forberede og avgjøre saken uten ugrunnet opphold, samt § 78 bokstav e) i straffeloven som slår fast at det skal tas hensyn til lang saksbehandlingstid i formildende retning ved reaksjonsfastsettelsen.

Selskapet har også vist til flere avgjørelser fra Personvernemnda hvor gebyret ble redusert på grunn av lang saksbehandlingstid. I noen tilfeller har nemnda reduserte gebyret fullstendig slik at det bortfalt helt. Derfor anførte Timegrip at Datatilsynet ikke har vurdert den lange saksbehandlingstiden tilstrekkelig i fastsettelsen av gebyret.

Ifølge fortalepunkt 150 i personvernforordningen skal artikkel 83 harmonisere de administrative sanksjonene i EØS og sikre en ensartet anvendelse av overtredelsesgebyr. Spørsmålet i hvilken grad lang saksbehandlingstid skal være en formildende faktor ved utmålingen bør derfor hovedsakelig være basert på EU/EØS-retten.

Spørsmålet går ut på hvordan gebyret kan være virkningsfullt, avskrekkende og forholdsmessig jf. artikkel 83 (1) når man tar i betraktning den lange saksbehandlingstiden.

Overtredelsen fant sted lenge før varselet om overtredelsesgebyr ble sendt til Timegrip. Varselet ble sendt to måneder før utløpet av foreldelsesfristen i personopplysningsloven § 28.

Datatilsynet mottok klagen 30. juni 2020. Timegrip ble ikke bedt om å svare på spørsmål sakens fakta før Datatilsynet sendte et krav om redegjørelse 15. oktober 2024. Da Datatilsynet mottok svarene 5. november 2024 behandlet vi saken så raskt som var forsvarlig.

Overtredelsen i saken var et enkelttilfelle som ligger flere år tilbake i tid. Ettersom at Datatilsynet mottar en stor mengde klager hvert år og har begrensede ressurser, så ble ikke denne saken riktig prioritert. Det førte til en lang periode med ren liggetid. I lys av disse momentene mener Datatilsynet at det er rimelig at gebyret settes lavere for å sikre at sanksjonen er forholdsmessig til overtredelsen.

¹¹ Se C-408/12 (P – YKK), avsnitt 55 – 68. Den saken gjaldt beregningen av maksnivået for et overtredelsesgebyr, men de samme momentene gjør seg gjeldende her.

Datatilsynet mener likevel at å redusere slik at det bortfaller i sin helhet ikke vil være i tråd med kravene i artikkel 83 (1) om at gebyret skal være virkningsfullt og avskrekkende. Derfor gjøres det en betydelig reduksjon i gebyret, men det vil ikke reduseres fullstendig.

Datatilsynet er kjent med Personvernemndas avgjørelse i PVN-2025-30 hvor nemda slår fast at den ikke vil videreføre sin tidligere praksis hvor gebyr bortfalt helt bort som følge av lang saksbehandlingstid. Denne avgjørelsen kom etter at vedtaket ble sendt til vurdering av de berørte tilsynsmyndighetene i tråd med personvernforordningen artikkel 60 (3), og den har derfor ikke hatt betydning for utmålingen i denne saken.

Samlet sett mener Datatilsynet at overtredelsen er nokså alvorlig siden Timegrip forsettlig avsto innsynskravene uten grunnlag, vel vitende om at de registrerte var avhengige av innsyn for å dokumentere sine lønnskrav mot konkursboet til Enklere Liv. Det tas hensyn til at Timegrip handlet uaktsomt med hensyn til rettsreglene. Overtredelsen skjedde for flere år siden, og Datatilsynet er heller ikke kjent noen lignende overtredelser fra selskapet siden da.

Derfor mener Datatilsynet at et overtredelsesgebyr på 250 000 kroner vil være virkningsfullt, avskrekkende og vil stå i et rimelig forhold til overtredelsen.

7. Søksmålsadgang

Vedtaket er fattet i tråd med personvernforordningen artikkel 56 og kapittel VII. I henhold til § 22 andre avsnitt i personopplysningsloven kan ikke vedtaks klages inn til Personvernemnda.

Vedtaket kan overprøves ved søksmål i Oslo Tingrett, jf. personvernforordningen artikkel 78 (1), personopplysningsloven § 25 og tvisteloven § 4-4 (4).

Med vennlig hilsen

Tobias Judin
seksjonssjef

Svein Gjørtz
juridisk seniorrådgiver

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen håndskrevne signaturer